

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פוליאקוב	שם פרטי: פניה
-----------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: אירילביץ
Irilvic		
שנת לידה: 1923	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדתי: פניה
בלועזית		
Fanya		
ארץ לידה: אוקראינה	בלועזית Vinnitsa district, village Mdz'ibos	עיר לידה: מחוז ויניצה, כפר מדז'יבוס
שם פרטי ושם נעורים של האם: שנדלה דרוסביט		שם פרטי ושם משפחה של האב: שלמה אירילביץ
ארץ המגורים: אוקראינה	בלועזית Donetsk	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: דונצק
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) השכלה תיכונית
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: עיר מלקס(רוסיה)
בלועזית	במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית	במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
תאריך השחרור:	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	

במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	שנת עליה: 1996	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי
אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה ועד חייך בארץ ישראל		
<p>אני, פניה פוליאקוב, נולדתי בשנת 1923 במחוז ויניצה בכפר מידז'בוש. בבית גרנו כמשפחה גדולה 16 נפשות: אבא-שלמה, אימא שנדלה, שבעה אחים וחמש בנות, סבא וסבתא. אבי היה שומר, אימא עקרת בית. נהגנו לחגוג את חגי ישראל ואני הספקתי לסיים 7 שנות לימוד בבית ספר יהודי. כשהתחילה המלחמה, הגיע אלינו דוד (אח של אימא). הוא היה רופא צבאי ואמר שאנחנו נעזוב מייד. אמר: "יש לכם 10 דקות להתארגן", לקח אותנו איתו לרכבת ונסענו. הרכבת הייתה מיועדת לסחורה, לא היו בה חלונות ודלתות. היו הפגזות קשות מאוד, פחדתי מאוד. בדרך, בכל פעם שהפגיזו הרכבת הייתה עוצרת. לא ידענו לאן הרכבת נוסעת וכך הגענו לסטלינגרד. השאר אני לא זוכרת. אני זוכרת שעבדתי בקולחוז וגרנו בעיר מלקס. כשהסתיימה המלחמה חזרנו לדונצק. בתחילה גרנו במחסן. היה עוני נורא. התקבלתי למכללה ולמדתי שלוש שנים, רכשתי מקצוע רוקחות. עבדתי במקצוע בבית מרקחת קרוב ל-42 שנה. ב-1960 התחתנתי. נולד לי בן. 1996 עלינו ארצה הגעתי לעיר כרמיאל בעקבות הבן. אני הולכת כל יום למועדון גיל הזהב. יש לי שתי נכדות, שתיהן סיימו את לימודיהן באוניברסיטה.</p>		
<p style="text-align: right;">ראיון: סמיון בלומברג, כרמיאל, יוני 2013</p>		